

Sygn. akt I CSK 3676/22

POSTANOWIENIE

Dnia 31 sierpnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marcin Łochowski

w sprawie z wniosku A.G.
z udziałem I.G., E.M., P.C., P.B. oraz miasta stołecznego Warszawy
o zmianę prawomocnego postanowienia oddalającego wniosek o stwierdzenie
zasiedzenia,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 31 sierpnia 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania P.B.
od postanowienia Sądu Okręgowego w Warszawie
z dnia 4 listopada 2021 r., sygn. akt V Ca 29/21,

- 1.odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2.zasądza od P.B. na rzecz A.G. i I.G. kwoty po 675 (sześćset siedemdziesiąt pięć) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Uczestnik postępowania P.B. wniósł skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w Warszawie z 4 listopada 2021 r., zaskarżając to postanowienie w całości, wnosząc o jego uchylenie oraz poprzedzającego go postanowienia Sadu Rejonowego dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie, zniesienie postępowania przed Sądem I instancji i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej wobec naruszenia

przez Sąd II instancji art. 378 § 1 i art. 386 § 2 k.p.c. w zw. z art. 379 pkt 6 k.p.c., art. 382 k.p.c., art. 386 § 4 k.p.c. i art. 321 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., art. 316 § 1 k.p.c., art. 506 k.p.c. w zw. z art. 523 zd. 2 k.p.c.

W odpowiedzi na skargę wnioskodawca i uczestniczka I.G. wnieśli o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, względnie jej oddalenie oraz zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarżący nie wykazał, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Skarga jest bowiem oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone nią orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurystycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, i z 17 października 2001 r., I PKN 157/01). Skarżący powinien wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, widoczną *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (postanowienie Sądu Najwyższego z 11 grudnia 2009 r., II PK 223/09). Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (postanowienie Sądu Najwyższego z 7 maja 2010 r., V CSK 459/09).

Po pierwsze, nie może być skuteczny zabieg, którym posłużył się uczestnik postępowania odwołując się we wniosku o przyjęcie skargi do sformułowanych w ramach podstawy kasacyjnej zarzutów. Są to przecież dwa odrębne elementy konstrukcyjne skargi kasacyjnej. Przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego: z 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02; z 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07; z 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, i z 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08).

Po drugie, skarżący w kontekście oczywistej zasadności skargi wskazuje wyłącznie na naruszenie przepisów postępowania. Wymaga jednak przypomnienia, że zgodnie z art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. skargę kasacyjną można oprzeć na naruszeniu przepisów postępowania, jeżeli uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Natomiast oczywista zasadność skargi determinuje konieczność uchylenia zaskarżonego orzeczenia, co wynika z naruszenia przepisów prawa materialnego. Zatem oparcie argumentacji wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na naruszeniu przepisów postępowania – w przypadku zaskarżenia orzeczenia co do istoty sprawy – jest niewystarczające, nie pozwala bowiem na stwierdzenie, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Wpływ na wynik sprawy ocenia się przecież przez odniesienie konkretnego rozstrzygnięcia do podstawy materialnoprawnej orzeczenia co do istoty sprawy (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 16 kwietnia 2019 r., I PK 115/18). Skarżący nie wykazał natomiast, że po ponownym rozpoznaniu sprawy zapadłoby odmienne orzeczenie co do istoty sprawy.

Już tylko z tych przyczyn argumentacja dotycząca oczywistej zasadności skargi nie może być uznana za przekonującą i wystarczającą do przyjęcia skargi.

Według Sądu Najwyższego, nie ma przy tym innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w szczególności nieważności postępowania przed Sądem II instancji (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i zgodnie z art. 520 § 3 k.p.c. oraz § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 5 pkt 1 w zw. z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn. Dz.U. 2018 r. poz. 265) obciążył uczestnika postępowania kosztami postępowania kasacyjnego.

[r.g.]

[SOP]

